

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 18 (411)
2022. gada
9. oktobris

Vatikāna II koncila aizsākumam - 60

1962. gada 11. oktobrī aizsākās Vatikāna II koncils ar svētā pāvesta Jāņa XIII uzrunas vārdiem – *Gaudet Mater Ecclesia* – priecājas māte Baznīca. Koncils saveda tā dalībniekus kontaktā ar deviņpadsmit gadsimtos sakrāto bagātību – svētumā, doktrīnā un kalpošanā cilvēcei. Koncils izstrādātajos dokumentos atklāja katoļu kopienas vienotību un dažādību visā pasaulē; koncils mācīja atvērtību citiem cilvēkiem, citām reliģijām, cilvēces priekiem un cerībām, bēdām un uztraukumiem. Ir skaidrs, ka Dievs savā Providencē vēlējās sagatavot Baznīcu caur šo koncilu jaunajai tūkstošgadei, kurā esam ienākuši.

Koncila mācībā varam apgūt Baznīcas pārdomas par sevi attiecībā uz iekšējo dzīvi *ad intra* un visu pasauli *ad extra*. Aizvadītie gadi kopš koncila noslēgšanās un jo īpaši nesenā kopīgā Dieva Tautas ceļa pieredze rosinājusi pārdomāt par to, cik dziļi koncila skatījums uz Baznīcu ir pārņēmis mūsu kristīgo kopienu dzīvi; kas būtu jādara, lai Baznīca skaidrāk apzinātos savu

noslēpumu, savu vienreizējo svarīgumu cilvēcei, un nodotos vairāk savai misijai?

Mums jāizprot un jāpieņem Baznīcas dziļais noslēpums: tā jāskata vispirms kā kopiena, kurā satiekam dzīvo Dievu, viņa žēlsirdīgo mīlestību. Dievs, kas pēc savas izvēles iesaistījās vēsturē, laikam piepildoties sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievietes pasaules pestīšanai (sal. Gal 4: 4). Šī ir lielā patiesība par cilvēka vēsturi: pestīšanas vēsture ienāca pasaules vēsturē, piepildot to ar Dieva klātbūtni un nozīmīgiem notikumiem Dieva tautai. Dēla atpestīšanas darbs turpinājās Baznīcā un caur Baznīcu. No paša sākuma Dievs iecerēja sapulcināt svētajā Baznīcā visus Kristus ticīgos. Šai transcendentālajā, teoloģiskajā nozīmē Baznīca ir visu lietu mērķis: jo Dievs radīja pasauli, lai nodotu savu bezgalīgo labestību un savas mīļotās radības pievilktu kopībā ar sevi. Šī kopība realizējas ar visu sanākšanu Kristū. Klements no Aleksandrijas norādījis:

„Tāpat kā Dieva griba ir radība - to sauc par ‘pasauli’, tāpat viņa nodoms ir cilvēku pestīšana – to sauc par “Baznīcu”.

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 9. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 28. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Brižu ģimenes mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par Ingusu Vībānu
15.00 Sv. Mise par Jurģi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 10. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Annu, Antonu un Teklu Tučiem; Rožukronis

Otrdiena, 11. oktobris.

8.00 Sv. Mise par bērniem un jauniešiem; Rožukronis
18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā

Trešdiena, 12. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Usānu, Jirģensonu un Lūšu dzimtām; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 13. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Tomasu Kidiku un viņa ģimeni; Rožukronis

Piektdiena, 14. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Elmāru Siliņu; Jēzus Sirds litānija un Rožukronis

Sestdiena, 15. oktobris. Sv. Terēze no Avilas. Jaunava un Baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par arhibīskapa Zbigņeva Stankeviča veselību; Rožukronis
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 16. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 29. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Andreju Krišānu
15.00 Sv. Mise par Teterovas un ģimenes veselību un par +Helēnu un Alfonu
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 17. oktobris.

Sv. Ignats no Antiohijas. Bīskaps un mocekļis. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Jura Viguļa veselību; Rožukronis

Otrdiena, 18. oktobris.

Sv. Evaņģēlists Lūkass. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Viguļu ģimeni; Rožukronis

Trešdiena, 19. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Emiliju Terēziju un Gabrielu; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Ceturtdiena, 20. oktobris.

8.00 Sv. Mise Olgas nodomā; Rožukronis

Piektdiena, 21. oktobris.8.00 Sv. Mise par Skaidrīti Vāpu;
Jēzus Sirds litānija un Rožukronis**Sestdiena, 22. oktobris.**8.00 Sv. Mise par Anuškānu ģimenes
mirušajiem; Rožukronis**Svētdiena, 23. oktobris. Parastā
liturģiskā laikposma 30. svētdiena.
Misiju svētdiena.**8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par Puķīšu dzimtu
15.00 Sv. Mise par Klāvu Plaudi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi
*Ziedojumi misiju atbalstam***Vatikāna II koncils**

(turpinājums no 1.lpp.)

Baznīca ir Dieva valstība, kas pašreiz atrodas noslēpumā. Kristus mācekļi ir „pasaulē”, reizē neesot „no šīs pasaules” (Jņ 17: 16). Viņus acīmredzot iespaido ekonomiskie, sociālie, politiskie un kulturālie procesi, kas nosaka tautu un sabiedrību dzīvošanu un darbošanos. Savā vēstures ceļojumā Baznīca pieskaņojas mainīgajiem apstākļiem, vienmēr pastāvot tādā pašā uzticībā savam Dibinātājam – Jēzum Kristum, viņa atklātajam, Svētajā Garā nodotajam Vārdam. Pēckoncila periodā esam aicināti kalpot Dieva tautai dziļu sociālo izmaiņu vidū. Pēdējo gadu straujās izmaiņas, tendence privatizēt reliģiskās pārliecības apgrūrina katoliem „pieņemt” koncila mācību par Baznīcas vienreizējo dabu un

misiju. Katram jāatgādina, ka tieši tāpēc, ka Baznīca ir „noslēpums”, to nevar pilnībā ietvert socioloģiskās vai politiskās kategorijās vai analizēs.

Vatikāna II koncils centās padziļināt izpratni par Baznīcu kā sakramentu, kurā izpaužas satikšanās ar dzīvo Kristu. Lai paplašinātu un padziļinātu ticību Baznīcai un tās kopības pieredzi, koncils apraksta Baznīcu skaistos Bībeles tēlos (sk. Lumen nn. 5 un 6), nevis institucionālās kategorijās.

Koncils tiešām ir nesis daudzus augļus, ir vairojis ticību, svētumu un mīlestību uz Baznīcu. Tomēr pastāv arī nepietiekoša un vienpusīga izpratne par Baznīcu. Dažkārt Rietumos Baznīcu joprojām skata pārāk daudz horizontālā un socioloģiskā dimensijā. Latvijā iespējams to joprojām uztver pārsvarā kā dievnamu-celtni vai garīdznieku institūciju. Koncila eklezioloģija līdž ar to jāmāca visā pilnībā – tas tiešām ir izaicinājums un uzdevums arī pēc sinodālā ceļa pieredzes.

Patiesi pieņemt, kas ir Baznīca, varam tad, kad apzināties, ka katru tās aspektu veido jaunās attiecības, Jaunā derība, kādu Dievs noslēdza starp sevi un cilvēci uz Kristus krusta. Tas ir kopības noslēpums, līdzdaloties caur žēlastību debesu Tēva dzīvē, kas mums dota caur Kristu Svētajā Garā. Mums aizvien jāienāk šajās ciešajās dzīvības un mīlestības attiecībās ar Vissv. Trīsvienību. Bīskapu un priesteru pienākums ir ievest citus šajā kopībā, kuru paši neesam veidojuši. Ticīgajiem jāizprot, ka kopībā ar Dievu ienākam ne uz personīgās gaumes pamata kā kādā laicīgā organizācijā. Mēs esam inkorporēti Kristus Miesā caur kristības žēlastību un caur pilnīgu līdzdalību visā,

kas veido Baznīcas dievišķumu un cilvēcīgumu.

Kristus sekotāju kopiena ir vispirms garīgā solidaritāte, svēto sadraudzība - *communio sanctorum*. Esam svētceļojošā Dieva tauta ceļā uz debesu mājām. Mūs pavada Marijas un svēto aizlūgumi. Viņi ir gājuši mums pa priekšu. Baznīca sevī ietver tos, kas tagad skata Dievu, kāds viņš ir, kā arī tos, kas miruši un tiek šķīstīti. Varbūt apziņa par šo Baznīcas dimensiju ir mazinājusies. Lielāku uzmanību jāvērs uz ciešām attiecībām starp Baznīcu virs zemes un Baznīcu debesīs. Pienācīgi apzināsimies šīs patiesības par Mariju un svētajiem. Viņi mums ir paraugi atbildē vispārīgam aicinājumam uz svētumu. Viņi mums ir līdzās Baznīcas liturģijā, kas ir līdzdalība debesu liturģijā. Šādi mēs pagodinam Dievu.

Šādi paužam savu cilvēcisko līdzdalību tautiskā dažādībā. Baznīca ir katoliska, tāpēc sevī ietver visas tautas un kultūras. Tomēr tā paliek viena Kristus Miesa. Dažādībai Baznīcā jākalpo vienai ticībai, vienai kristībai (sal. Ef 4: 5). Tad, „turēdamies pie patiesības mīlestībā, augsim visās lietās līdz tam, kas ir Galva, līdz Kristum. No viņa visa Miesa... aug augumā, būvēdama sevi mīlestībā” (Ef 4: 15 – 16). Mēs respektējam specifisko kultūru un tradīcijas, bet reizē esam uzticīgi Evaņģēlija būtiskajai patiesībai, kas nodota Baznīcas mācībā, arī Vatikāna II koncila pastorālās ievirzēs.

Svinot koncila aizsākšanas jubileju, lūgsim svēto pāvestu Jāņa XXIII un Pāvila VI aizbildniecību šīs Baznīcas mācības labākai apgūšanai un dedzīgākai motivācijai iesiastīties Baznīcas dzīvē un būt par Baznīcu.

Katoļticīgie laji skolās kā liecinieki par ticību

Pirms 40. gadiem – 1982. gada 15. oktobrī – pāvesta izglītības kongregācija izdeva dokumentu par katoļticīgajiem skolās kā ticības lieciniekiem, atgādinot Vatikāna II koncila mudinājumu lajiem pilnībā būt atbildīgiem kā nokristītajiem, auglīgi liecinot par savu ticību un pārņemot ar Evaņģēlija vērtībām visu laicīgo kārtu (sal. AA, n. 7). Pie tās pieder arī skola, jo *skolotājs veic istu apustulātu* un reizē kalpo sabiedrībai (sal. GE, n. 8). Izglītošana cieši saistīta ar laja atbildību laulībā un ģimenē. Laji ņem dalību Baznīcas izglītības, evaņģelizācijas un svētdares misijā ar savām tiesībām un pienākumiem izglītēt savus bērnus (sal. GE, n. 3). Skola savukārt papildina ģimenē saņemto izglītību.

Baznīca uzsver tiesības ģimenei attiecībā uz bērnu izglītību skolās, kas atbilst viņu pasaules uzskatam. Vecākiem ir pienākums nodot ticību tālāk ģimenes sfērā, sevišķi, ja to nevar pienācīgi veikt skolā. Katram kristietim jāstiprina sava ticība un tā jāizplata ar piemēru un vārdu.

Ģimeņu brīvība un mācīšanas brīvība izglītības procesā izriet no cilvēka dabiskām tiesībām. To nav jāuzskata par privilēģiju vai valsts pieļāvību, drīzāk par brīvības izpausmi un garantiju plašāku brīvības veidu ietvaros. Izglītības darbinieki papildus ģimenes misijai visaptveroši veido jaunās paaudzes. Šādi tie veido brīvus un apzinīgi atbildīgus cilvēkus.

Ar atbildīgu brīvību kristīgie izglītības darbinieki lai meklē un nodod tālāk patiesību. To iekšēja prasa brīvība, kas raksturo radošu pieeju un komunikāciju kultūrā; to prasa arī ticība, kura, kad apzinīgi pieņemta, dziļi apdomāta un uzticīgi ieviesta dzīvē, arī izraisa un izvēršas kultūrā.

Izglītības process tiek degradēts, ja pastāv tikai apmācības pieejās, jo tehnisko metožu un informācijas apguve vien nevar apmierināt cilvēkā esošās slāpes pēc patiesības. Tad tā nevis nāk par labu cilvēkam, kādam viņam jābūt, bet kalpo tikai iegūšanas līmenī. Students tad sastopas ar pretrunīgām heterogēnām lietām, paliek disorientēts, neizšķirīgs un neaizsargāts politisko un ideoloģisko manipulāciju priekšā.

Dedzīga mīlestība uz patiesību lai rosina izglītības darbu, pārsniedzot tīri „zinātniskas” un „laicīgas” koncepcijas. Izglītībā būtu jābūtu arī izšķirt patiesību no maldiem, taisnību no netaisnības, morālo no amorālā, cilvēka pacilājošo no tā, kas viņu izmanto. Šie objektīvie kritēriji lai vada izglītību, nevis ārpus – izglītības esošām kategorijas, izmantojot darbības, varas jēdzienus, subjektīvi noderīgo vai nederīgo, drauga vai ienaidnieka mācīto, progresīvi vai reakcionāri nosaukto.

Īsti izglītot nozīmē palīdzēt atklāt, pakāpeniski pārņemt visaptverošu lietu nozīmi, globālu realitātes pieeju, vērtību piedāvājumu integrālai dzīvei no brīvības un patiesības viedokļa.

Jebkāda patiesība kristietim ir līdzdalība Kristū, kas ir Patiesība: patiesības komunikācija kā līdzdalība Kristus pravietiskajā misijā, sevišķi ar mācīšanu. Ja izglītība ir *cilvēka visaptveroša formācija*, par cik jebkāda izglītība tieši vai netieši ietver konkrētu izpratni par cilvēku, katoļu skolotāju lai rosina *kristīgs skatījums uz cilvēku*, kura augstākā cieņa atklāta Jēzū Kristū, Dieva Dēlā, kas ir paraugs un mērķis cilvēka izaugsmei.

Cilvēku nedrīkst reducēt tikai par ražošanas instrumentu, par politiskas vai sociālas varas aģentu. Kristīgā atklāsme piedāvā atbildes uz cilvēka galīgo nozīmi. Lai tomēr ticība nav atdalīta no personīgās dzīves un profesionālās darbības, lai Evaņģēlijs nav šķirts no kultūras. Respektējot studenta sirdsapziņu, Kristus vēsts lai sniedz nozīmi cilvēka pieredzei. Tajā attīstīsies visas *īstās cilvēka vērtības*, kuras izglītībā jāveicina: apziņa par savu cieņu, atbildības sajūta, solidaritāte, atvērtība kopējam labumam, taisnības sajūta, godīgums un taisnīgums. Cilvēka patiesība atklāta Kristū, kas ir ceļš, patiesība un dzīvība. Viņš ir mūsu miers.

Dokuments atgādina, ka izglītībā un formacijā jāveido brīvi cilvēki, kuri sekotu patiesībai, taisnīgi un lojāli pilsoņi, miera nesēji, saskaņas veicinātāji Svētlaimju garā. Studentu sirdīs jāievieš mīlestība uz savu tēviju, lai tie varētu darboties tās labā.

Kristiešiem jāaug Kristū, jāsakņojas viņa Miesā, kas ir Baznīca. Bieži jāstiprinās sakramentos, citos piedāvātos garīgos līdzekļos: patiesībā par Kristu, par Baznīcu, par cilvēku. Uzticības saikne lai vieno ar bīskapu.

Veicināt dialogu, īstu sadarbību par labu miera un taisnības izaugsmei. Nav vajadzīgas kristietībai svešas ideoloģijas, lai mīlētu un aizstāvētu cilvēku, jo Evaņģēlija vēsts rosina to darīt.

Dzīvojot ar Dieva mīlestību, kā uzticīgi Jēzus sekotāji laji ir cienīgi saukties par skolotājiem, kuri veicina „mīlestības civilizāciju”.

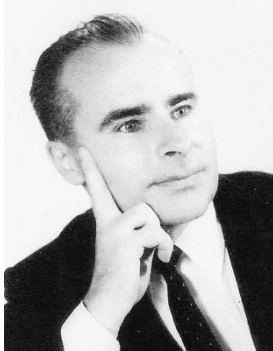

Aleksim Rubulim – 100

Aleksis Rubulis, kas bijis profesors, rakstnieks un viens no radošākajiem 20.gs. beigu latviešu katoļu teologiem, dzimis 1922. gada 11. oktobrī Rundānu pagastā Sūnupļavas (Syunupļovas) sādžā. Kā latviešu leģiona kaprālis 1944. gadā viņš nokļuva Vācijā.

1951. gadā emigrēja uz ASV, strādāja par mehāniķi, vēlāk rasētāju, apguvis valodas, viņš pievērsās literatūrzinātnei, salīdzināmai literatūrai. Studējis tiesību zinības un filoloģiju Baltijas universitātē. Aleksis Rubulis papildinājies aizvēsturē, teoloģijā un politiskās zinātnēs Notre Dame universitātē, veicis pētījumus Kongresa bibliotēkā Vašingtonā, Hamburgā, Britu muzejā Londonā, Stenfordā, Madridē, Helsinkos, Čikāgā, Toronto, Getingenā, Ņujorkā, Upsalā, Maiami un citur. Mācījies keramikā, tomēr rakstniecība aizvien vairāk kļuva par aizrautību, arī teoloģijas un Svēto Rakstu skaidrošanas jomās. Pensionējās no pasniegšanas Notre Dame universitātē 1987. gadā, būdams daudzu studentu atzīts.

Bibliogrāfijā būtu jāmin leģionāru romāns „Ar nāvi uz tu” (1954), stāstu krājums „Via Tua” (1956), „Katram savs” (1956), „Latvian Literature” (1964), „Baltic Literature” (1970), dz. krājums „Uz Latgali” (1975), „Latvian Folktales” (1982), „Katholicisms” (1987), dz. krājums „Testaments” (1988), „Katoļu rokasgrāmata” (1990), dzejoļi „Atziņas” (1992), „Jēzus Kristus Evaņģēlija komentāri” (1994),

„Atklāsme. Komentāri” (1998), „Trīs zvaigznes” (1995), „Svētais Gars” (1997), „Svētais Pēteris” (1997), „Apustuļu darbi. Komentāri” (1998), „Dievs” (1998), „Jēzus Kristus” (1998), „Dievs + cilvēks + dvēsele” (2000), „Reliģija un arheoloģija” (2000), „Bibliskā arheoloģija” (2001). Sastādījis antoloģiju „Latgaļu dziesminieki” (1956), A. Sprūdža noveļu izlasi „Saule līdumā” (1957). Miris 2015. gada 20.

decembrī Čikāgā. Svinot Alekša Rubuļa simtgadi, novērtēsim viņa atstāto rakstisko mantojumu, kā arī piemēru patriotismā, Dzimtenes mīlestībā, lielākā Dieva Vārda, teoloģisko patiesību un katolicisma izzināšanā.

Lūgsimies rožukroni!

Rožukronis ir viena no visskaistākajām lūgšanām, kas ietver sevī visas dziļākās mūsu ticības patiesības. Rožukroņa lūgšanas saturā ir pārdomas par svarīgiem noslēpumiem no Jēzus Kristus un Jaunavas Marijas dzīves. Lūdzot rožukroni, kad mūsu lūpas ir nodarbinātas ar “Tēvs mūsu” un “Esi sveicināta” skaitīšanu, mūsu prātam jākavējas pie attiecīgā noslēpuma apdomāšanas.

Cik ļoti cilvēka dabai ir piemērota šī lūgšana, jo tanī kā cilvēka prātam, tā arī viņa miesai ir ierādītas piemērotas nodarbības. Lai minētajos ticības noslēpumos varētu iedziļināties, ir vajadzīga arī Dieva žēlastība. Pārdomas par ticības patiesībām, skaitot rožukroni, ir cauraustas ar lūgšanām, ar sirsnīgu un pazemīgu “Tēvs mūsu” un “Esi sveicināta” atkārtotību.

Rožukroņa pirmajā – priedīgajā daļā apzinīgi un rūpīgi ievijam baltus ziedus, tas ir, Jēzus Kristus dzimšanu un viņa bērnību, gaismas daļā esam garīgi kopā ar Jēzu viņa publiskās kalpošanas laikā, sāpīgajā daļā atmirdz Pestītāja ciešanu un nāves sarkanie ziedi, bet triumfējošajā rožukroņa daļā mūsu domas kavējas pie Jēzus augšāmcelšanās un mūžīgās slavas, kas atmirdz kā zeltīti uzvaras ziedi. Tieši tāpēc rožukronis ir visskaistākais Jaunavas Marijas un viņas Dēla godināšanas veids, caur kuru mēs saņemam ļoti lielas Dieva žēlastības.

Japāņu tautas vēsturē atrodam ļoti smagus kristietības laikus. Savā laikā bija izdots ļoti bargs likums, kas aicina praktizēt jebkādu reliģiju. Šis likums ziedošo kristietību Japānā sāka mazināt. Pēdējais Japānas misionārs jau bija nolemts sadedzināšanai uz liesmojoša ugunskura. Tam apkārt ar asarām acīs stāvēja noskumušie ticīgie. No viņu satriektām sirdīm un skumīgām sejām spiedās jautājums: Kas būs ar mūsu ticību, ja mēs paliekam bez priesteriem? Misionārs, dzirdēdams viņu domas, pats jau mirdams degošās liesmās, izcēla no uguns labo roku ar rožukroni un iesaucās: “Pieturieties pie tā un izsargāsi ticību!” Citiem vārdiem: Mīliet, skaitiet rožukroni, un ticība pastāvēs jūsu vidū, jūsu sirdīs!

Tiešām, brīnums arī notika. Japānas katoļiem 200 gadu nebija neviena priesteris. Visi dievnami bija ciet, nedarbojās neviens dievnams, bet ticīgie savās mājās skaitīja rožukroņa lūgšanas. Ticība pastāvēja, un to nodeva no paaudzes un paaudzi ticīgie laji, kamēr atkal uz Japānu bija atļauts braukt katoļu misionāriem.

Reiz kāds franču katolis, kas savu reliģisko dzīvi bija atstājis novārtā, no laukiem iebraucis Parīzē, aiz garlaicības iegājis kādā dievnamā. Galvenā altāra

priekšā kāds sirmgalvis nometies ceļos padēvīgi skaitīja rožukroni. Kad ienācējs aiz ziņkāres, pienācis tuvāk nepazīstamajam, tas sev par lielu izbrīnu pazina viņa slavenu zinātnieku Ampēru. Šī skata dziļi aizkustināts, arī viņš pēkšņi nometies ceļos un sācis ar viņu reizē lūgties. Šis neticīgais, vai pareizāk būtu jāsaka, nepraktizējošais franču kristietis šajā brīdī bija sevī pārdzīvojis lielu pārvērtību, un pēc kāda laika tiešām atsāka dedzīga kristieša dzīvi. Pēc daudziem gadiem, atceroties savu liktenīgo satikšanos ar Ampēru baznīcā, viņš atzinās, ka Ampēra cēlais piemērs viņam esot daudz vairāk palīdzējis nekā visi sprediķi un gudras grāmatas kopā ņemtas.

Lūk, labs, skaists lūgšanas piemērs var daudz vairāk līdzēt nekā sarakstītas grāmatas un dievnamā teiktas uzrunas. Ar tādu labu piemēru savus bērnus un mazbērnus var aizraut ticīgie, aicinot viņus lūgties, bet, ja viņi tam nepiekrīt, lūdzoties paši. Ja arī nedzīvosim šajā pasaulē, varbūt aiziesim mūžībā, tomēr citi kādreiz atcerēsies, ka māmiņa un tētis, varbūt kāds radnieks vai patiens draugs tik sirsnīgi lūdzies, un varbūt, to atceroties, nometīsies uz ceļiem un darīs to pašu, un nāks arī Dieva žēlastība.

Lūgsimies jo sevišķi šajā mēnesī rožukroni, jo pati Dievmāte Fatimā, Lurdā un arī citur vienmēr ir skubinājusi visus cītīgi lūgties rožukroni un uzticīgiem lūdzējiem apsoliļusi viņu lūgšanu uzklausišanu.

Vēsture stāsta, ka pat lieli ticības pretinieki briesmās ir ķērušies pie rožukroņa lūgšanas. Savā laikā neticīgais Voltērs kuģoja netālu no Baltimoras krastiem, un uznāca liela vētra. Vētrai pieņemoties, visus pārņēma milzīgas bailes. Ar kādu izbrīnu ceļotāji sarosījās, kad ieraudzīja neticīgo Voltēru, kas,

izmisumā un bailēs turot rožukroni rokā, cītīgi to skaitīja. Kad vētra pārgāja, tad viens no klātesošiem jautāja Voltēram: Kāpēc viņš tik ātri ir pārmainījies – Tu taču esi neticīgs! Tad Voltērs atbildēja: Filozofs ir par filozofu savā zinātniskajā kabinetā, bet pārtrauc par tādu būt, kad tuvojas nāves briesmas.

Tiešām, kad tuvojas briesmas mūsu ticībai un tikumībai, lai ķeramies pie rožukroņa, kas ir žēlastību ieguves līdzeklis. Kaut arī neesam vētrainajās jūras briesmās ka Voltērs, tomēr arī kristīgā cilvēka dzīvē bieži vien saceļas mūsu vājās dabas kaislību vētras, kuras ir nesalīdzināmi lielākas un bailīgākas nekā jūras vētras, tāpēc rožukronis lai ir mūsu dzīves palīgs laimīgi pārpeldēt pilnu drausmīgu briesmu putojošo dzīvi un tad dzīves nobeigumā no rožukroņa lūgšanām noliksim skaistus ziedus pie vissvētākās Jaunavas Marijas.

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākušās svētdien 2022.g. 2. oktobrī,

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi joprojām laipni aicināti, kas vēlas

tapt kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju

(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

*Diakona Gunāra sveikšana,
atzīmējot 40 gadus kalpošanai
katedrālē*

2. oktobrī

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomos var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesiņa numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com

